

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ἀπὸ 15 Μαρτίου ἢ διευθύναι τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** δωρεῖται τὰ ἑξῆς :

Α'. Ποιήματα τοῦ Σουρῆ, Α' καὶ Β' τόμον, πωλούμενα ἀντὶ φρ. 5.

Β'. Ἀγροτικὰς Ἐπιστολάς Δροσύνῃ, τιμωμένας ἀντὶ φρ. 2 1)2.

Γ'. Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἔτη δύο, 1881 καὶ 1883. φρ. 2 1)2.

Δ'. Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Ἐπιφυλλίδων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ὅπου ἐδημοσιεύθη τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Μπουῆμ, εἰ Ἐμποροὶ τῶν Ἐθνῶν, τιμωμένας φρ. 6,60.

Ε'. Τορπίλλαι, δίπρακτος κωμωδία ὑπὸ Β. Γαβριηλίδου, φρ. 2.

ΣΤ'. Λουθάρεδου Λόγοι περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Β. Γαβριηλίδου, φρ. 5.

Ζ'. Τὰ μέχρι τούδε φύλλα τοῦ Λυκογιάννη φρ. 2.80

Τὸ ὅλον βιβλίον καὶ ἡμερίδες ἀξίας φρ. 26,40.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ παρακαλοῦνται ν' ἀποστέλλωσι καὶ δραχμὴν μίαν περιπλέον διὰ ταχυδρομικά.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη—16 Μαρτίου.

Μετὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀντιβασιλείας, τὸ ὁποῖον ὑποβάλλει ὁ πρωθυπουργός, γνωστοπονῶν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἐνδέχεται ὁ βασιλεὺς νὰ ἀπέλθῃ ἐντεῦθεν διὰ λόγους υἱείας, ἢ καὶ δι' ἄλλους λόγους· ὁ κ. **Φιλάρετος** δίδει τὸ σύνθημα αὐτοσχεδίου συζητήσεως ἐπερωτῶν τὴν

Κυβέρνησιν περὶ τοῦ πότε θὰ δημοσιευθῇ τὸ διάταγμα περὶ διαιρέσεως τῶν δημοτικῶν περιφερειῶν τῶν νέων ἐπαρχιῶν· ἢ περαιτέρω βραδύτης τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ συνεπάγεται τὴν διχοτόμησιν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἐν τῷ κρᾷ. Καὶ τοῦ κ. **Τρικούπη** φρονούντος, ὅτι ὁ νόμος περὶ ἀφομοιώσεως παρέχει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλῃ τὴν τέλεσιν τῶν ἐκλογῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, ἐξανίστανται οἱ κκ. **Δεληγάκης, Ζηνόπουλος, Πετιμεζᾶς, Δημητρακάκης**, πάντες ἐν ὀλίγον τι παραλασσούσῃ φράσει τὴν αὐτὴν γνώμην ὑποστηρίζοντες· ὅτι δηλ. ὁ νόμος αὐτὸς τῆς ἀφομοιώσεως δὲν χορηγεῖ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον νομίζει, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ διχοτομηθῶσιν αἱ ἐκλογαί.

Ὁ κ. **Φιλάρετος** ἐπιμένει εἰς τὴν ἀνευ ἀναβολῆς εὐρεῖαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζήτησιν, ὅπερ νομίζει σπουδαϊκότατον, ὁ κ. **Τρικούπη** δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀντίρρησην, ἀναμένει τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ συμμορφωθῇ.

Ἀλλ' ἡ συζήτησις ἐγκαταλείπεται περιέργως μετὰ τὴν δοθεῖσαν ἐξήγησιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ κ. **Πετιμεζᾶς** ἐτοιμὸς ἐπὶ τοῦ βήματος νὰ ἐμιλήσῃ καὶ αὖθις, κατέρχεται ἀποτόμως, καὶ ἀνευ περαιτέρων δισταγμῶν, ἡ Βουλὴ προσκαλουμένη ὑπὸ τῆς στερεοτύπου φωνῆς τοῦ προέδρου, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

*

Τῆς ἐποίας ἡ κυριωτέρη ἐργασία εἶνε ἡ συζήτησις τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν οἴνων.

Μετ' ἀνησυχίας ἀνεμένετο ἡ ἡμέρα αὕτη· ἐψιθυρίζετο ὅτο θὰ ἦτο γονιμωτέρα κάπως τῆς ἀξιωμανημονεύτου ἡμέρας τῶν καπνοπωλῶν εἰς κίνησιν καὶ συγκινήσεις, καὶ ὅτι θὰ συνετάρασσον περισσότερον οἱ οἰνοπῶλαι τοὺς κύκλους καὶ τὴν εὐστάθειαν τῶν ραπισμάτων τοῦ κ. Κοτσονάκου· λογικῶς μάλιστα συνεπέραινον, ἐκ τῆς φύσεως τῶν δύο ὑποδίκων προϊόντων, τὴν ἰσχὺν τῆς ἐνεργείας τὴν ὁποίαν ἠδύναντο νὰ ἀντιτάξωσιν οἱ οἰνοπῶλαι ἀπέναντι τῆς τῶν καπνοπωλῶν. Ἐν τούτοις ἀπεδείχθη, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας περισσοτέρους καπνοὺς φέρει εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὁ καπνὸς μας ἀπὸ τὸ ἄδολον κρασί μας· διότι ἀπὸ τῆς πρωίας ἀκόμα οἱ ἀγαθοὶ μας οἰνοπῶλαι τρομάζαντες ἀπὸ τοὺς πρὸ τοῦ Δημαρχείου τοποθετηθέντας μύστακας τῶν χωροφυλάκων ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καταλιπόντες διὰ νὰ ἦνε ἐλαφρότεροι εἰς τὸ τρέξιμον, καὶ τὰς ἐμπροσθέλλας των, λάφυρα εἰς

τάς χείρας τῆς ἐξουσίας· ἐνῶ οἱ καπνοπώλῳί μας εἶχον τοῦλάχιστον τὴν γενναιοῦτητα—νὰ ραπισθῶσι.

Ὁ κ. Σωτηρόπουλος κηρύττεται κατ' ἀρχὴν ἐναντίως τοιοῦτου νομοσχεδίου. Κατ' αὐτόν, οἱ ἐπὶ τῆς καταναλώσεως φόροι εἶνε οἱ ἀδικιώτεροι· μολαταῦτα προτιμῶνται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, διότι εἶνε ἀνεπαίσθητοι καὶ προαιρετικοί. Ἀλλὰ διὰ νὰ ᾔηνε προαιρετικοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς ἀντικείμενα τῆς πρώτης ἀνάγκης. Καὶ οὕτω τὸ νομοσχέδιον περὶ τοῦ οἴνου εἶνε ἀποκρουστέον, διότι ἐδῶ ὁ οἶνος εἶνε τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐνῶ εἰς ἄλλα μέρη θεωρεῖται πολυτέλεια· ἐδῶ τὸ μόνον μέσον δι' οὗ προσπαθεῖ νὰ αὐξήσῃ τὰς δυνάμεις του, στερούμενος κρέας ὁ χωρικός, εἶνε ὁ οἶνος. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ, κληρονομήσας καὶ τὴν ἀποχαιρετίσασαν πλέον τὸν κ. Καλλιγᾶν ἐπιγραμματικὴν εὐφυΐαν, τὴν ὁποίαν προτιμῶνται νὰ στρέψῃ κατ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὡς ὅταν λέγει, ὅτι ἀπὸ *ισοζύγιον*, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνήγγειλεν ὁ κ. Καλλιγᾶς, ἦτον ὄνειρος, τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἔσπευσε νὰ μᾶς τὸ ἀναγγεῖλῃ κλπ.»

Ὁ κ. Ἀθανασιάδης καὶ ὁ κ. Μητσόπουλος φέρουσι τροπολογίας, ἐνῶ ὁ δεύτερος παραινεῖ: «Μὴ βάνετε ἀμέσως μεγάλους φόρους· ὀλίγο ὀλίγο, ὅσῳ νὰ συνειθίσουμεν».

Δευτέραν φοράν ἀκούομεν τὸν κ. Ρηγόπουλον· λαμβάνει τὸν λόγον, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι δὲν λαμβάνει τὸν λόγον, διότι πάσχει ἀπὸ τὸν λαιμόν του.

Καὶ ἡ συζήτησις διακόπτεται μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν ἠκούσαμεν.

Πέμπτη—17 Μαρτίου

Τὸ χειρόκτιον, τὸ ὁποῖον ἔρριψαν χθὲς εἰς τοὺς κύκλους

τῆς συμπολιτεύσεως οἱ ἀπομείναντες ἀντιπολιτευόμενοι, προκειμένο· τοῦ ζητήματος τῶν δημοκρασιῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, ἐπευσαν αἰφνιδίως αὐτοὶ οὗτοι μετὰ σπουδῆς νὰ τὸ ἀνεγείρῃσι χθὲς, χωρὶς νὰ ἀναμένωσι τὸ ἀποθεσάμενον. Ἀλλὰ σι· ιερὸν ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα· ρίπτεται πάλιν τὸ χειρόκτιον ὡς θυμοειδέστερον· οἱ προκαλοῦντες πνέουσι πῦρ καὶ λόγους ἀλλ' ὅτε ἡ Κυβέρνησις σπεύδει νὰ τὸ ἀναλάβῃ, ἡ ἀντιπλίτευσις σταματᾷ:

— Δὲν εἶχα ὕπνόν, λέγει, νὰ προχωρήσω περισσότερον· ἤθελα μόνον νὰ σοῖ δείξω πῶς πετῶ τὸ γάντι, ἂν τὸ ἐλησμώνησες· γνωρίζω ὅτι δὲ ἔμπορῶ νὰ τὸ βάλω μετὰ τὴν πονοπλίαν σου, τὴν ὅποιαν ὀνομάζεις *πλειονοψηφίαν*.

Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις, ἅπαξ ξιφουλκήσασα, δὲν ὑπεχώρει πλέον· καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις χάριν τῆς τιμῆς, ἤνεγκεν ἑαυτὴν ὡς πρόβατον ἐπὶ τὴν σφαγὴν.

Χθὲς αἱ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως αἰτιάσεις περιεβάλλοντο τύπον τινὰ ἀριστίας· ἀλλ' ὅχι καὶ σήμερον, ἀφοῦ ἐδημοσιεύθη τὸ Διάταγμα τῆς ἐνεργείας τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, δι' οὗ διχάζονται αὐταὶ εἰς ἐκλογὰς ἐν ταῖς παλαιαῖς, τὴν 8 Μαρτίου, καὶ εἰς ἐκλογὰς ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, βραδύτερον. Καὶ κατὰ τοῦ διατάγματος τούτου ἐκχύνουσιν οἱ κοριφαῖοι τῶν ἀντιπολιτευομένων ἔπειτα τὰ ρητορικά σχήματα τῆς ὁργῆς, τῆς δριμύτητος καὶ τοῦ πόνου ὑπὲρ τῶν ὑβριζομένων, κατ' αὐτοῦς, συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν· ὁ ἄγων διαρκεῖ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ὀγδόης, καλύψας ἡμᾶς τὴν συνεδρίαν, καὶ συμπαρασύρας εἰς τὰ δινθέντα ρεύματα τοῦ καὶ ἡμερησίας διατάξεις καὶ φορολογικὰ νομοσχέδια.

Ἡ συνεδρίασις διακρίνεται ἐπὶ ἐξόχῳ τελειότητι φυσιογνωμίας καὶ εἰκόνων ποικιλίᾳ· συνήθως ἐκάστη ἀξιωματικὸς συνεδρίασις τῆς Βουλῆς περιέχει ἰδιαίτερά τινα στοιχεῖα διακρίνοντα αὐτὴν ἀπὸ ἄλλης· ἐν τῇ σημερινῇ συνε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 440)

— Τρεῖς τάφοι περὶξ αὐτῆς, διελογίσθη· ἔαν καὶ ἐγὼ ἀποθάνω, τί θὰ γίνῃ;

Ἐν νέου ἐφρικίαςεν, ἡ δὲ καρδίᾳ του ἔπαλλεν ἰσχυρῶς.

— Οὐχί, οὐχί, προσέθηκε, δὲν δικαιῶμαι νὰ παραοιουθήσω τὴν Αἰκατερίνην εἰς τὸν τάφον. Ἡ Ἰωάννα ἔχει λανάκην ἐμοῦ καὶ χάριν αὐτῆς πρέπει νὰ ζήσω.

Ο.

ΟΙ ΑΝΘΡΑΚΕΙΣ

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιᾶν εἶχεν ἀνακαλύψει, δυστυχῶς ὅμως λίαν βραδέως, ὅτι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ καταπολεμήσῃ

τὸ νόσημα, τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τῆς συζύγου του. Ἡ Αἰκατερίνη ἔπαθε διανοητικὴν διατάραξιν. Ἐλευθερώσασα τὸν ἄγριον ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἔρριπεν εἰς φρικαλεωτάτους κινδύνους, οὗς ἡ φαντασία τῆς ἐμεγαλοποιεῖ ἐπὶ μᾶλλον. Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἐφόβουσε.

Ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος δραγὼνος εἶχεν αἰσθήματα γενναῖα, ψυχὴν μεγάλην. Δὲν ἐμνηστικαίει κατὰ τοῦ δυστυχούς, ἀθώου ἄλλως, ἀλλ' αἰτίου τοῦ αἰωνίου πένθους τῆς καρδίας του. Ἀπεναντίας ἐνδιεφέρετο ζωηρότερον περὶ τῆς τύχης του.

Ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς καὶ μακρὸς· ἐπὶ δύο μῆνας ἐχίονιζεν· ὁ Ἰάκωβος ὡσταύτως ἐφοδεῖτο· τεθλιμμένος καὶ σύννους πολλάκις ἀπνήθουνεν καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Τί νὰ γίνηται ἄρά γε;

Οἱ ἀσυνάρτητοι οὗτοι λόγοι, οὗς ἡ μακαρίτις ἀπήγγειλε κατὰ τὰς ὥρας τῆς φρενητίαςεώς της, ἦσαν ἐγκεκαχαγμένοι εἰς τὴν μνήμην του καὶ πάντοτε παρόντες εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐφοδεῖτο τῶντι μὴ ὁ ἄγριος ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, ἐκ ψύχους ἢ καταπαγωθῇ ὑπὸ τῶν πειναλέων λύκων.

Αἱ ὥραιαι ἡμέραι ἐπανήλθον φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὰς χλιαρὰς ἀκτῖνας, τὴν χλόην, τὰ εὐώδη ἄνθη, τοὺς βομβυρισμούς τῶν ἐντόμων, τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν.

Ἡμέραν τινα ἐφάνη ὁ ἄγριος εἰς τὰ περίξ τοῦ Φαίου Λόφου. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιᾶν μαθὼν τοῦτο λίαν ἀνεκουφίσθη. Ἐν τούτοις μετὰ τινὰς ἡμέρας ἤρξατο ἀμφιβάλλων. Ἦτο ἄρά γε ὁ ἄγριος τὸν ὁποῖον εἶχον ἰδεῖ; Ἐάν ἡπαύωντο;

δριάσει πολλά στοιχεία ελληνικής κοινοβουλευτικής ζωηρότητας ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ποικίλωσιν αὐτήν· ἔλλειψαν ὅμως τὰ στοιχειωδέστερα! ἡ σκούφια τοῦ κ. Πετιμεζᾶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης ἀπὸ τῆς Βουλῆς. Κατὰ τὰ λοιπὰ πλουτοῦμεν ἀπὸ διπλὰς καὶ τριπλὰς ἀγορεύσεις· ἀπὸ ἐρμηνείας ἐνὸς ἄρθρου τοῦ νόμου περὶ ἀπομοιώσεως· ἀπὸ παραβιαζομένης ἐλευθερίας καὶ ἀπειλὰς ποινικῶν ἐνθυμῶν· ἀπὸ τὴν ἀφωσιωθείσαν ρητορικὴν ἐμφάνισιν τοῦ κ. Τρικούπη· ἀπὸ τὰς χολοποιάς ἀποστροφὰς τοῦ κ. Μεσσηνέζη πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν· ἀπὸ νέαν σχολὴν ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, διαμοιβομένου μεταξὺ τῶν ἐμιλούντων ρητόρων ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἀπὸ τὴν διαπασῶν τῆς γαϊδουροφονάρας—εἶνε ἡ ἄβροτέρα λέξις ἀπέναντι τῆς θηριώδους πραγματικότητος—τοῦ κ. Στεφανίδου· ἀπὸ τοῦς ὀμηρικὸς ἀγῶνας τοῦ αὐτοῦ πρὸς κατάκτισιν τοῦ βήματος· ἀπὸ τὰ ποδοκροτῆματα τῆς ἀριστερᾶς κατὰ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ τὰς ἀπολογηκὰς εὐστροφίας τοῦ κ. Δραγοῦμη· ἀπὸ σκανδαλώδεις λογοπαίγνιον τοῦ κ. Ἀθανασίου Πετιμεζᾶ πολλὴν θυμηδίαν διαχύσαν, καὶ φυγαδεύσαν τὰς ἐν τῷ θεωρεῖῳ Κυρίας· ἀπὸ τὸ ξάφνισμα τοῦ ἀπὸ μακροῦ σιγήσαντος ὀξυαύλου τοῦ κ. Μίληση· ἀπὸ τὰ ἀποφθέγματα τοῦ κ. Δημοτρακάκη, οἷον «ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἐνάρετον ἀποδεικνύεται ἐγκληματίας»· καὶ ἀπὸ ἐναλλαξ λόγους, καὶ θόρυβον, καὶ γέλωτας, καὶ κωδωνοκρουσίας, καὶ ψηφοφορίας.

*

Οἱ κκ. **Πετιμεζᾶς, Ζηνόπουλος, Ἀθανασάκης, Μεσσηνέζης, Φιλάρετος, Ἀντωνόπουλος, Δημοτρακάκης** τὴν αὐτὴν οὐσιώδη κατηγορίαν ἐπιβουλῆς κατὰ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἀπευθύνουσι ποικιλοτρόπως κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ κ. **Πετιμεζᾶς**, συνεργασθεὶς ἐπὶ τοσοῦτον μετὰ

τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐθεώρει ἀνάξιον τοιαύτης πράξεως ἐκεῖνον, ὁ κ. **Φιλάρετος** περιέμενε εἰζὼνα σεβασμῶν πρὸς τοὺς νόμους παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ὁ κ. **Ζηνόπουλος** ἀπειλεῖ ὑποδικίαν πρὸς τοὺς παραβιάζοντας τοὺς νόμους, ὅπερ ἡ δεξιὰ ἀποδέχεται διὰ γελώτων, καὶ ὁ κ. **Μεσσηνέζης**, ἀματαιοπονοῦμεν καὶ ματαιολογοῦμεν, κραυγάζοντες, διότι οἱ τῆς συμπολιτεύσεως, φανατισθέντες, ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἡγέτας αὐτῶν ἱκανότητα ὑπεράνθρωπον».

Περὶ τὸν κ. Μεσσηνέζην ἐγείρεται θύελλα. *Εἶσαι νῆρος!* τοῦ φωνάζουν *Ἀτάσθαλοι!* ἀπαντᾷ· καὶ χειροκροτεῖται κατερχόμενος ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Κατὰ τῆς ἐφόδου—καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πρωθυπουργὸν «δὲν ἔλειψεν οὐδεμία μομφή, τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουσε σήμερον ἡ κυβέρνησις»—ἀντεπεξέρχεται ὁ κ. **Τρικούπης** μόνος, τῶν ἄλλων συνυπουργῶν σιγήσαντων, εἰ καὶ προὐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Φιλάρετου. Προτάσσει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ πνεῦμα ἃν ὅχι τὸ γράμμα τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον φρονοῦσιν ὅτι παρεβιάσε, κηρίσσων ὅτι αὐτὸν μόνον νομίμως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως εἰργάσθημεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· καὶ ἐνομιζόμεν ὅτι σπεύδοντες ἠθέλομεν βλάψει.»

Καὶ ἔχει μὲν ἐκ δεξιῶν τὸν κ. **Δραγοῦμην** καὶ τὸν κ. **Στεφανίδην** ἐξ εὐωνύμων· ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἀσχολεῖται μᾶλλον εἰς ἐξόφλησιν προσωπικῶν ὑπαινιγνῶν, ριφθέντων ἐναντίον τοῦ ὁ δεύτερος δὲ προσφέρει τὴν συναγωγὴν του ὡς ἐξῆς : «Δὲν ἐχάλασε τὸ Ρωμαῖκο, βρὲ ἀδερφέ, μ' αὐτὸ τὸ διάταγμα!» Καὶ παρακατιῶν : «Αἱ ἐκλογαὶ ἀνεβλήθησαν, διότι δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος, βρὲ ἀδερφέ· πρόκειται περὶ τοῦ πῶς νὰ βγάλουμε 'ς τὴ μέση τὰς παλαιὰς ὀνομασίας τῶν δήμων βρὲ ἀδερφέ κτλ.»

*

Καὶ ἐνῶ πονήρως ἐσίγησε τέλος ἡ ἀντιπολίτευσις, ἐγειρόμενος ὁ κ. **Τρικούπης** καὶ στρέφων, οἰνοῖ ἐπιβλητι-

Ἐκ νέου διετέλει ἀμνηχανῶν. Ζητῶν νὰ βεβαιωθῇ, ἐξήλθε πρῶτον τινα τοῦ οἴκου του, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του, διυθυύνθη εἰς τὸ δάσος, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Φαιοῦ Λόφου, ἀκολουθῶν τὴν ὁχθὴν τοῦ ρυακίου μέχρι τῆς πηγῆς του.

Ἐκεῖνος δὲν ἐξήτει ἦτον ἐκεῖ, καθήμενος ἐπὶ τινος βράχου, τὰς κνήμας ἔχων κρεμαμένας, θεωρῶν δύο σκυῖρους, οἵτινες ἐξησκούντο διώκοντες ἀλλήλους διὰ τῶν κλάδων φηγοῦ. Κεκρυμμένον ὀπισθεν παραπετάσματος ἐκ φύλλων δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν· αὐτὸς ὁ ἄγριος δὲν εἶχε δυνηθῇ ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ τὸν γέροντα· ἀλλ' ὁ κρότος τῶν προστριβομένων φύλλων ἐν τῇ κινήσει τῶν κλάδων ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου, ὅστις διωλίσθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔτοιμος νὰ φύγῃ.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ἀπομακρύνας κλάδους τινὰς ἐξήλθεν ἐκ τοῦ κυκεῶνος, ὅστις ἀπέκρυπτεν αὐτόν. Δύο βλέμματα ταχέα δισταυρώθησαν. Ὁ γέρον ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

Ὁ ἄγριος τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει. Ἡ φυσιογνωμία του μετέβαλεν ἐκφρασιν, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπεσέσθη. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ ἐπισκεφθεὶς αὐτόν ἦτο φίλος καὶ οὐχὶ πολέμιος, καὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ προὔχωρησε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Βαγιάν.

Ὁ γέρον τὸν ἐξήτασεν ἐκπληκτος.

— Παράδοξον, διελογίζετο, δὲν μετεβλήθη, πάντοτε εἶναι πλήρης δυνάμεις καὶ ὑγείας· δὲν ἔπαθε λοιπὸν ἐκ τοῦ φύχους καὶ τῆς πείνης ;

Ὁ δασόβιος βλέπων τὴν θλίψιν ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν ἐθλίβη. Αἰφνης μεγάλη δάκρυα κατέρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀρὰ γε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ; Ἰσως ἐμάντευεν ὅτι ἡ καλὴ Αἰκατερίνη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῷ κόσμῳ· ἴσως ἐγνώριζε τούτῳ ἀπὸ πολλοῦ. Τίς οἶδεν ἐὰν δὲν εἶχεν ἀκούσει τοὺς κώδωνας τοῦ Μαρέϊλ ἠχοῦντας τὸν ἐπικηδεῖον τῆς Αἰκατερίνης, ἂν διὰ τῆς διαπεραστικῆς ὁράσεώς του, ὀρθὸς ἐπὶ βράχου τινὸς προεξέχοντος, δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐξερχόμενον τὸ φέρετρον ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου τοσοῦτω περιπαθοῦς ἔτυχε φιλοξενίας.

Ὅπως δὴποτε ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἰδὼν τὰ δάκρυα λίαν συνεκινήθη.

— Ἐὰν ἤθελε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ τὸν ἔπερνα μαζί μου· θὰ ἤμην προστάτης, φίλος του· θὰ τὸν ἐδίδα ρούχα, θὰ τὸν ἔτρεφα, θὰ τὸν ἐδίδασκα νὰ ὀμιλῇ, ἂν ἠδυνάμην, καὶ θὰ τὸν ἐξεπαίδευα.

Ἰπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γενναίας ταύτης σκέψεως λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἄγριον ἐζήτησε νὰ τὸν σύρῃ, προσπαθῶν συγχρόνως νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ καλλίτερον διὰ τοῦτον ἦτο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀλλ' ὁ δασόβιος ἀπέσυρε ζωρῶς τὴν χεῖρά του, ὠπισθοχώρησε τρία βήματα, προσέβλεψεν εἰς αὐτόν θλιβερῶς ἀπονεύων, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ :

— Ἐπροδώσατε τὴν ἐμπιστοσύνην μου, εἶνε κακὸν αὐτό! . . .

κῶς πρὸς ἐκείνην, «Αἶ! τί θέμα, λέγει, θά θέσῃ τώρα ἡ ἀντιπολίτευσις;»

Ὁ κ. **Μέλλης** ἀπαντᾷ ὅτι προῦκειται μόνον περὶ ἀπλῆς διαφωτίσεως τῆς Βουλῆς, ἀλλ' ὁ κ. **Τρικοῦνης** ἐπιμένει, καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ φρονούντες ὅτι ἡ Βουλὴ πρέπει νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας δὲν πιστεύουσιν ὅσα λέγουσι, καὶ ὅτι «μετὰ τοιαύτας μομφὰς ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται τοῦ βουλευτηρίου ἐν ἀβεβαιότητι, διότι ἀπόλλυσι τὸ ἠθικὸν κύρος κλπ.» μετὰ πολλὴν θόρυβον καὶ σύγχυσιν προσελθοῦσαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ τελευταίας τινὰς ἀκουσθεῖσας παρατηρήσεις τοῦ κ. **Χατζοπούλου**, ἀναγκάζει τὸν κ. **Ζηγόπουλον** νὰ φέρῃ πρότασιν, ἀποδοκιμάζουσαν τὴν διαγωγὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχυριζόμενος δ' ἐν ταύτῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς δὲν ἀπαλλάττει τὴν Κυβέρνησιν τῆς ποινικῆς εὐθύνης.

Φέρει ἄλλην, ἡρεμωτέραν, ὁ κ. **Φιλάρετος**, συγχωνεύονται ἀμφότεραι εἰς μίαν ἐρμαφρόδιτον, καὶ ἡ πλειοψηφούσα συμπολίτευσις ἄθωοι τὴν κυβέρνησιν διὰ ψήφων 104 κατὰ 36.

Κουτρούλης.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ ΩΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

Ἐν δυσὶν ἐπιστολαῖς πρὸς τὴν τεργεσταίαν *Ἡμέραν* ὁ ἐντεῦθεν ἀξιότιμος ἀνταποκριτὴς αὐτῆς ἐκφράζεται εὐμενέστατα περὶ τοῦ ἐντίμου βουλευτοῦ Μετολογίου κ. Λεωνί-

«Ὁ γέρων συνησθάνθη τὴν ἐπιτίμησιν καὶ προσεπάθησε, νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν εὐνοίαν του. Ἀλλ' ὁ ἀγριάνθρωπος, ἐξαγριωθείς, ὑποκτεύων, ἐγένετο δειλὸς καὶ στραφεὶς ἐγένετο ἄφροντος εἰς τὸ δάσος.

— Τετέλεσται, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς γ' αὐτὸν τὸν ἄθλιον· πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμεν εἰς τὴν τύχην του.

Ἐπανῆλθεν ἄθυρος καὶ περιαλγής, σιεπτόμενος περὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλ' ἐντελῶς ἱκανοποιημένος νῦν προκειμένου περὶ τοῦ ἀγρίου.

Ἄ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν μοῦ ἀφήσπαζε τὴν σύζυγόν μου, θά ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ αὕτη!

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ ξένος τοῦ δάσους βλέπων, ὅτι δὲν ἐχέτουν πλέον νὰ διαταράξωσι τὴν ἡσυχίαν του καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν, ἀπέβη ὀλιγώτερον δειλὸς καὶ ἄγριος. Ἐπαυσε κρυπτόμενος καὶ δὲν ἐλάμβανε πλέον τοσαύτας προφυλάξεις, ἵνα μὴ φαίνεται, ὅτε μετέβαινε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς του. Κατὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸν συνάντων καὶ ἐὰν ἐκ τινος εἰσέτι δυσπιστίας δὲν ἤρχετο ἀκόμη πολὺ πλησίον, δὲν ἐτρέπετο ὅμως εἰς φυγὴν. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤρχισε νὰ μερόνη.

δα Δεληγεώργη. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναλύων τὴν ἐπὶ τῆς γενικῆς συζήτησεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐμβριθεστάτην ἀγορευσίν του ἐξήνεγκε περίπου τὰς αὐτὰς κρίσεις, ὡς καὶ τὸ *Μὴ Χάρεσαι*, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγορεύσεως ἀφορμὴν λαβὼν. Καὶ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ κ. Δεληγεώργη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κουμουνδούρου ἔκρινεν «ὡς ἐντεχνον καὶ ἐμβριθῆ». Ἐν τῇ νεωτέρᾳ του δὲ ἐπιστολῇ πραγματευόμενος τὸ περὶ ἀρχηγίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως ζήτημα ἐκφέρει τὰς ἐξῆς σκέψεις: «Πολὺς λόγος ἐγένετο κατ' αὐτὰς καὶ περὶ τοῦ κ. Δεληγεώργη ὡς μέλλοντος ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, γινώσκετε δὲ τίνα ἰδέαν ἔχω ἐγὼ αὐτὸς περὶ τοῦ σταδίου, ὅπερ ἀνοίγεται ἐνώπιον τοῦ ἐτέρου τῶν βουλευτῶν Μετολογίου. Ἐὰν ἐν τῇ ἐλληνικῇ πολιτείᾳ μόνον μέτρον τῆς ἀνυψώσεως τῶν πολιτευομένων ἦτον ἡ ἱκανότης, ὁ Λεωνίδας Δεληγεώργης θά κατελάμβανε ταχέως ἐν τῇ Βουλῇ τὴν ὑπέροχον θέσιν, ἣν κατέλαβεν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ὁ Ἐπαμεινώνδας. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦται ἱκανός· πρέπει καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃς ὁ ἴδιος καὶ νὰ τὸ κηρύττῃς· πρέπει ν' ἀρπάξῃς τὰς εὐκαιρίας, νὰ ἐπιβάλλῃς εἰς τοὺς ὑποδεστέρους καὶ νὰ παραγκωνίζῃς διὰ παντὸς μέσου τοὺς ἀνταπαιτητάς. Εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς ὁ νεώτερος Δεληγεώργης δὲν ἐπροικίσθη διὰ τοιοῦτου χαρακτῆρος. Δὲν εἶναι φιλόδοξος· καὶ δὲν εἶναι τολμηρὸς, αἱ δὲ συνθηκολογίαι, ἐφ' αἷς καὶ μόναις εἶναι δυνατόν νὰ καταληφθῇ καὶ ν' ἀσκηθῇ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐξουσία, ἐμπνέουσιν αὐτῷ ἀκατανίκητον ἀηδίαν. Θέλων νὰ γίνῃς κομματάρχης, εἶσαι ἡναγκασμένος νὰ μὴ προσέχῃς εἰς τὴν ἠθικὴν ποιότητα τῶν ὁπαδῶν σου, νὰ τεινῇς τὴν χεῖρά πρὸς ἀνθρώπους, περὶ ὧν γνωρίζεις, ὅτι ἐξῆλθον τῶν φυλακῶν ἢ ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ εἰτελῶσιν, καὶ νὰ ἐκπληρῇς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν αἰτήματα ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ δημόσια συμφέροντα. Τὸ «τοῦτο δὲν γίνεται», πρέπει νὰ τὸ διαγράψῃς ἐκ τοῦ λεξικοῦ σου, ἢ νὰ τὸ ἐκστομίζῃς σπανιώτατα. Ἀλλ' ὁ κ. Δεληγεώργης δὲν ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἱκανύ-

Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τολμηρὸς γενόμενος καὶ ὑπὸ τῆς περιεργείας ἀναμφιδόλως ἀγόμενος, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰσθημάτων, προσέβη μέχρι τοῦ νὰ περιφέρηται περίξ τὸν καλυβῶν τῶν καρβουνάρων, οἵτινες ἀντὶ νὰ ζητοῦν νὰ τὸν τρομάξουν, τοῦναντίον τοῦ ἐξεφράζαν συμπάθειαν. Αὐτὸς πάλιν ἐδείκνυτο πολὺ εὐαίσθητος εἰς τοὺς περιπαθεῖς λόγους τῶν γυναικῶν, ἡγάπα τὰ παιδιά, τὰ ἔπερνε πολ- λάκις εἰς τὴν ἀγκάλην του. Πολλάκις κάμμι μῆτέρα τοῦ ἐδίδε ψωμὶ μὲ βούτυρο ἢ μὲ τυρόν. Ἐκεῖνος ἐστήριζε τὴν μίαν χεῖραν ἐπὶ τῆς καρδίας του — ἦτο ὁ τρόπος, δι' οὗ νύχαρίσκει — καὶ ἔτρωγε.

Καθήμενος ἐν ἀποστάσει τινὶ ἐπὶ γεωλόφου, ξαπλωμένος ἐπὶ κλάδου δένδρου ἐπὶ πολλὰς ὥρας, παρετήρει ἐργαζομένους τοὺς καρβουνάρους. Ἐτέρπετο βλέπων ὄλους αὐτοὺς, ἄνδρας, γυναῖκας, παιδιά, κινουμένους, ἐνδιεφέρετο πολὺ εἰς πᾶσαν ἐργασίαν των. Διεσκέδαζεν ἀκούων τὸν κρότον τῶν πριόνων, βλέπων πίπτοντα ἐκ τοῦ ὑποβάθρου τὰ τεμάχια τῶν πριονισθέντων κατὰ τὸ αὐτὸ μήκος ξύλων, τὰ χειρ- μάξια στρεφόμενα καὶ φέροντα τὰ ξύλα τὰ προωρισμένα διὰ τοὺς κλιβάνους. Τοῦ εἶχε κάμει ρεγάλην ἐντύπωσιν, ὅταν εἶδε κατ' ἀποστάσεις ἐπὶ ὠρισμένων θέσεων, τῶν ὁποίων τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐξομαλυνθῇ, τριάνκοντα πυραμίδας κατασκευασθείσας διὰ τῶν τεμαχίων τῶν προηγουμένων πριονισθέντων ξύλων, τεθειμένων τεμαχίων πρὸς τεμαχίων καὶ συμμετρικῶς διατεθειμένων.